

Az állatvédő-egyletek mindent elkövetnek, hogy a könyörületesség csirmagvait hintsék el a gyermek szívébe az állatok iránt, különösen a zsenge gyermekkebelbe, a mely talaj sokkal dúsabban terem, mint a felnőttek már megkérgesedett érzülete.

De nemcsak állatvédőegyletek iratai kötik lelkünkre az állatokkal való jó bánásmódot, hanem újabb írók: mint Michelet, Champfleure vonzó könyveket irtak és általános érdeket keltettek az állatok életmódja iránt, azok tanulékonyasága, tehetségei és bámulatos ösztönének leírásával.

A gyermekeknek be kell bizonyítani, hogy a vadászat nem kiválóan szükséges és csupán mint mulatság éppen kárhóztatandó, ugyszintén a halászat is.

A galamblovés, lófuttatások, az állatok kivégzése nem a gyermekeknek való látványok, de igenis felemlíthetők nekik az indusok, kik csupán növényi eledellel táplálkoznak. Nem kellene megengedni, hogy a gyermekek gombostűre feltűzve, állatgyűjteményeket készítsenek, hol nagy kinok között annyi élet pusztul el. Különbö a felnőttek példája igen hat a gyermekekre. Mennyire igaz ez, több eset bizonyítja. Megtörtént már az is, hogy spanyol gyermekek egyik társukat tollkással agyonszúrták, kedvencz játékukat, a bikaviadalt játszván, mert egész éven át szenvedélylyel hallják említeni a felnőttektől ezen viadalokat.

A latin eredetű népek általában sokkal zsarnokiabban járnak el az állatokkal, mint a germán eredetűek és igen nehéz missiójuk van az állatvédő egyleteknek Páris-, Nápoly- és Rómában, míg Viktória királynő a nemzetközi állatvédőcongressuson azon indítványt téteté, hogy a vivisekciókat szüntessék meg?

Az állatvédelem eszméjét különösen a szülőknek és tanítóknak, kiválóan pedig az anyáknak kell felkarolni.

Miután pedig a gyermekvilág humánus békés viszonya az állatokhoz, egy lépés az annyira óhajtott örök béke elérésére, az emberi méltóság felé haladás a szülők és tanítók kezeibe van letéve.

P u f i.

Bubiesné Ipolyi Gizellától.

Igen csinos kis kutya volt. Sűrű fekete szőre az atlasz fényével bírt, lábacskaí meg hófehéren végződtek, mintha csak keztükbe lettek volna bujtatva. Egy szóval, szalonképesen volt mindig öltözve, mi azonban nem akadályozta őt meg abban, hogy urnőjével, egy szelid lelkű leánykával, naponta hosszú barangolásokat ne tegyen hegyen, völgyön és vizeken keresztül. Sőt ez vala legnagyobb boldogsága, mert hát eleget raboskodik ő télen a fővárosban emeletes otthonukban, meg az utcán, a vezető zsinór és szájkosár gyűlölt terhével.

A tavasz meghozta az ő boldogságát, mert gazdáí ilyenkor

falura költöztek. Vigan, szabadon élvezte a természetet, hentergett a buja zöld vetésben, avagy morogva, csaholva gödrött ásott ott, hol vakondott érezett, s diadallal huzta ki a kis fekete állatkát. Fölkereste a bokrok közt pihenő sűn disznót is, melylyel többnyire véres harczot vivott, mert orrocskáját összeszurkálták a tövisek. A hozzáférhetetlenség azonban csak növelte ingerét, s másnapig ott csahol, ha el nem vonja figyelmét egy-egy megriadt vad, melynek gyorsaságával versenyezni óhajtott, de nem birt, s fáradtan, piros nyelvecskéjét kiöltve kullogott vissza a patakhöz szomját oltani avagy megfürödni benne.

Rendkívül okos állat volt. Ha vendég jött a házhoz, minden üdvözlét megelőzve, szemébe nézett az illetőnek — mélyen, értelmesen — mintegy olvasni lehetett tekintetéből a kérdést, hogy valljon szelid, jó akarattal viseltetik-e a jövevény az állatokhoz. Ha kedvezőt olvasott ki a szemekből, úgy megmozdítá farkát, fejét hódolattal leereszté s úgy járult a vendég üdvözlétére; ha azonban durva lélekre lelt, visszاسompolygott fekhelyére s állat kinyujtott lábaira helyezve sötét, bizalmatlan pillantásokat vetett az idegen felé.

Ha beteg volt, mindig talált magának orvosságot a füvek között. Egy izben azonban úgy megbetegedett, hogy arra még az orvos sem talált gyógyirt: sorvadásba esett.

Nagyon köhögött szegény s szép gömbölyü idomai egyre szögletesebbekké váltak.

Baja fokozódott az által, hogy jó urnőjének fivére, egy vássott gonosz ficzkó, haza jött a szünidőkre.

Ez a fiu nagy állatkinzó volt.

Egyszer, mérgében — egy macskának kiszurta a szemét, s ha a háznál baromfit öltek, mindig elkérte a cselédtől e számára élvezetes munkát.

Képzeltetni tehát, hogy mint bánhatott e vad gyerek a szegény beteg Pufival.

Az okos kis állat különös módon boszulta meg magát a fiún. Ugyanis: a gyerek több izben panaszkodott, hogy felkeléskor mindig hiányzik valamije; egyszer egyik harisnyáját nem lelé, máskor meg nyakravalója, avagy zsebkendője vészett el.

Ez izben, midőn a gyümölcsös kertben a füvet sarlózták, megtalálták az elveszett holmikát nagy lapulevelek alatt.

A csin Pufira bizonyult, midőn egy izben ismét vitt valamit szájában a már lekaszált hely felé.

Ezután lett csak ellensége a fiú neki!

Ősz felé, mikor már a szegény Pufi nagyon oda volt, átengedték őt a kocsisnak, hogy kösse fához, s biztos kézzel lőjje le.

A gonosz fiú szivarokat csent el apjától, s azzal megvesztegetve a kocsist, elkérte a szegény állatot, hogy pisztolyával, melylyel czélba szokott lövöldözni, ő löhesse le.

Azonban nem tudott jól czélozni s többször sikertelen lövései

után elővett egy karót s azzal ütötte a szegény állatot, míg csak ki nem adta a páráját.

* * *

Évek multak el azóta.

A napokban olvastam a fiú nevét, kiből egy elzülött kamasz lett, s kit gyilkolás miatt helyeztek vád alá. De hát lehet-e csodálni az emberölést olyanoknál, kik kegyetlenek az állatokkal szemben?

Jól mondja korunk egyik jeles államférfia, hogy: »Aki valamely érző lénynek a szenvedését közönyösen tudja nézni, annak lelke kész talaj a gyilkosság számára. Csak az kell, hogy a szenvedély szele a magot odavigye«.

A bécs-berlini távlovaglás.

Leghatározottabban állást kell foglalnunk az irgalom és szánalom nevében az ilyen távlovaglások ellen, mint a milyen az e hóban végbement bécs-berlini és a berlin-bécsi volt. Eddig 50 lónak halál üetése volt ez. Starhemberg gróf »Athos«-a, éppigy Reitzenstein báró »Lippspringe«-ja a megérkezés után összerogytak, néhány lépésnyire a czéltől kiadták páraikat. Miklós főhadnagy lova morphiium injectiókat és cognac-ot kapott az uton, hogy össze ne dőljön, mindkét oldalon pedig vérzett a sarkantyuk nógatása által; több ló bor, pálinka és egyéb szeszes italok által hozattak lázas állapotba, megrészegítették, hogy utjokat folytathassák, a legtöbb ló megsántult és a czélnál erővel át kellett huzni, vagy 4—5 ember támogatásával áttolni. Waldau hadnagy gyalog érkezett Bécsbe, mivel lova Korneuburnnál összerogyott. Günther herceg szinte gyalog érkezett, lovát kantárszáron huzta, inasa pedig toltá.

Véres oldallal, béna lábakkal, tulfeszített tüdővel, így érkeztek a mieink Berlinbe, a németek lovai pedig Bécsbe.

Sem valami lovassági, sem valami különös katonai érdeket nem tudunk felhozni, mely ezen távlovaglás által eléretett volna. Semmi újat nem tapasztaltunk. Hogy egy jó, kitartó ló barbár bánásmód által, bot és sarkantyú, ostor és kancsuka által hihetetlen eredményekre és tulfeszítésekre szorítható és rémitő hosszú utakat aránylag igen rövid idő alatt megtehet, az nem újság és gyakran már háboruk és izgalmas időkben megtétetett. A mit tehát Starhemberg gróf, Reitzenstein báró, Miklós és Csávossy főhadnagykok elértek, az már háboruk alatt többszörössen más lo-